

ת"פ (באר שבע) 52276-08-22 - מדינת ישראל נ' נטלי בקייב

ת"פ (באר-שבע) 52276-08-22 - מדינת ישראל נ' נטלי בקייבשלום באר-שבע

ת"פ (באר-שבע) 52276-08-22

מדינת ישראל

נגד

נטלי בקייב

ע"י ב"כ עו"ד גיורא מלול

בית משפט השלום בבאר-שבע

[12.12.2024]

כבוד השופטת נועה חקלאי

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות של תקיפה סתם והיזק בזדון, לפי סעיפים 379 ו- 452

לחוק העונשין התשל"ז 1977.

2. על פי עובדות כתב האישום בהן הורשעה, ביום 23.11.19 בשעה 20:30 או בסמוך לכך, עמדו הנאשמת ואחותה - רוזה בקייב (להלן: "רוזה"), על הכביש ברח' שדרות מלכי ישראל 157 בקריית גת (להלן: "המקום"), במטרה לחצותו. באותו מועד נהג ק' פ' (להלן: "המתלונן") ברכב מסוג ניסן מ.ר. XXXX(להלן: "הרכב").

המתלונן הגיע בנסיעה למקום, האט את נסיעתו סמוך לנאשמת ולרוזה, על מנת להחנות את רכבו בצד הדרך. מיד כשעצר המתלונן את הרכב ניגשה רוזה לחלון הרכב, קיללה את המתלונן וירקה לעברו. המתלונן יצא מרכבו על מנת להרגיע את הרוחות, אולם הנאשמת ורוזה התנפלו עליו והחלו להכותו. בהמשך, הנאשמת בעטה בצידו השמאלי של הרכב ושברה את מראת הרכב השמאלית. בשלב זה המתלונן נכנס לרכב, התיישב במושב הנהג וסגר את הדלת. הנאשמת ורוזה פתחו את דלת הרכב והמשיכו לתקוף את המתלונן באמצעות ידיהן. לאורך כל האירוע הנאשמת ורוזה השמיעו קללות שונות, ובהן: "אתיופי מסריח"; "בן זונה"; "שחור מסריח"; "כוס אמא שלך"; "לא פלא ששונאים אתכם אתם האתיופים", ועוד.

במעשיה המתוארים, תקפה הנאשמת את המתלונן שלא כדין, וגרמה במזיד ושלא כדין נזק לרכבו של המתלונן. ראיות לעונש

3. המאשימה הגישה הצהרת נפגע עבירה מטעמו של המתלונן, ולבקשת ההגנה אשר עמדה על חקירת המתלונן, נשמעה עדותו. המתלונן ציין כי נגרמו לו נזקים מהתנהלותה של הנאשמת, וכי שום פיצוי לא יוכל לתקן את הנפש הפצועה שלו. לדבריו, פיצוי כספי הולם יקל ולו במעט על הפגיעה הנפשית והפיזית שחוה ועדיין חווה כתוצאה מהאירוע. המתלונן סיפר כי בעקבות האירוע הוא נמצא בטיפול נפשי. הוא התמודד לבד עם הדברים, עד שהחליט לשתף חברים וגם את האנשים במקום עבודתו. לדבריו, עקב העלויות הגבוהות הוא העדיף לקבל את הטיפול דרך מקום עבודתו, ולכן פנה ל"חוסן נפשי" במקום עבודתו והופנה לטיפול לתל"מ. מהמסמך שצורף עולה כי המתלונן היה ב- 8 פגישות טיפוליות מפברואר 2024 ועד לתחילת יולי 2024 (כ- 5 שנים לאחר האירוע). המתלונן ביקש פיצוי עבור טיפולים פסיכולוגיים או פסיכיאטרים בהווה ובעתיד, כמו גם פיצוי בעבור תרופות נוגדי דכאון, ופיצוי עבור הפרת איכות חיו ופגיעה ברווחתו הנפשית.

לדבריו, הוא סובל מפוסט טראומה, הוא לא אובחן בעניין זה על ידי גורם מקצועי, אלא אבחן את עצמו. לדבריו, הוא סובל מדיכאון ומחרדות. כל פעם שהוא עובר בשכונה בה התרחש האירוע הוא מרגיש לחצים בחזה, ומאז האירוע הוא מפחד מאנשי חוק, גם גלויים, גם סמויים. הוא איבד את תחושת הביטחון האישי. לדבריו, כחודש וחצי לפני הדיון החל לקבל תרופות נגד דכאון.

לטענת המתלונן, נגרם לו נזק תדמיתי, שכן, בעקבות האירוע נאלץ להגיע לשיחה עם מפקדת המשמרת ואחר כך עם מפקד התחנה, וגם הסממ"ז ידע על האירוע, ומאז תדמיתו נפגעה. המתלונן ביקש פיצוי על אובדן הזדמנות תעסוקתית, שכן לשיטתו, היה אמור לצאת לקורס מפקדי צוותים שנה קודם לכן, אך בעקבות המקרה נפגעה תדמיתו בעיני מפקדיו, הסתכלו עליו כעל עבריין ובשל כך עיכבו יציאתו לקורס והוא נותר עם "כתם".

לדברי המתלונן, הפגיעה בו נעשתה ממניע גזעני ולכן מהווה הפרה של זכויות האדם, ובעקבות כך נפגעה תחושת הביטחון שלו בחברה הישראלית. המתלונן סיפר כי בעקבות המקרה, הוא כבר אינו אותו האדם שהיה קודם לכן - הוא איבד את שמחת חייו, החל מסתגר, איבד את מעמדו המשפחתי.

לדבריו, בעקבות האירוע נהרס הפגוש הקדמי של רכבו, נשבר לו הטלפון האישי ונקרע הג'קט שלבש. להערכתו נזקים אלו מסתכמים בסך של כ- 4,978 ₪.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה ציינה שכתב האישום הוגש כנגד הנאשמת לאחר שסירבה להסדר מותנה. ב"כ המאשימה הפנתה לערכים המוגנים בהם פגעה הנאשמת: כבוד האדם וחירותו, שלמות הגוף והרכוש, שמירת הסדר ציבורי ואמון הציבור בגורמי אכיפת החוק. לדבריה, הנאשמת בהיותה שוטרת, אמונה על אכיפת החוק והסדר במרחב הציבורי, אולם במעשיה בחרה לעבור על החוק ופגעה באמון הציבור במשטרה ובשוטריה. ב"כ המאשימה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירה. לשיטתה, מתחם העונש ההולם נע ממאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. ב"כ המאשימה ציינה כי הנאשמת בת 26, נעדרת עבר פלילי, לא לקחת אחריות ובחרה לנהל את משפטה עד תום, ועתרה להטיל על הנאשמת מאסר מותנה ופיצוי למתלונן. ב"כ המאשימה עמדה על הרשעתה של הנאשמת והפנתה לאסופת פסיקה התומכת בטיעוניה.

5. ב"כ הנאשמת ציינה כי הנאשמת בת 26, נשואה ואם לתינוקת, נעדרת עבר פלילי. נותנת את הדין בגין עבירות שביצעה בגיל 21, לפני 5 שנים. לדבריה, הנאשמת היא שוטרת מוערכת אשר תורמת למדינה. הוצגו תעודות הערכה שניתנו ליחידות בהן שירתה וכן המלצה להעלאה של הנאשמת בדרגה משנת 2021, במסגרתה צוין כי הנאשמת תורמת רבות, מבצעת את המוטל עליה בצורה טובה מאוד ובעלת מוטיבציה גבוהה מאוד. ב"כ הנאשמת עתרה לביטול הרשעתה בשל הנזק שיגרם לה כתוצאה מהרשעה. לדבריה, הנאשמת תאבד את פרנסתה ככל והרשעתה לא תבוטל. עוד נטען כי גם אם הנאשמת הייתה מסיימת את ההליך בהסדר מותנה היא הייתה מפוטרת מעבודתה. ב"כ הנאשמת הגישה פסיקה התומכת בטיעוניה. ב"כ הנאשמת ביקשה לקחת בחשבון את חלוף הזמן, את החבלות שנגרמו לנאשמת, את טענתה כי גם היא קיבלה בעיטות ונפלה על הכביש במהלך האירוע, את מחדלי החקירה העצומים לשיטתה. גם אם אין בנתונים אלו כדי להביא לביטול האישום, יש בהם לטעמה, כדי להצדיק את ביטול ההרשעה. ב"כ הנאשמת ביקשה לקחת בחשבון את ההקלות שניתנות, לטענתה, לנשים בהליך הפלילי. כמו כן ביקשה לתת את הדעת לנזק שיגרם לדימוי העצמי של הנאשמת.

בנוגע לפיצוי שביקש המתלונן, טענה ב"כ הנאשמת כי המתלונן לא הציג כל אסמכתא לנזקים שנגרמו לו. ב"כ הנאשמת הפנתה לכך שהמתלונן החל בטיפול רק כמעט 5 שנים אחרי האירוע, ולשיטתה הדבר נעשה מתוך שיקול כלכלי, חמדנות ובצע כסף. לדבריה, הנזק היחיד שנגרם לו מהאירוע הוא הנזק למראה, והוא לא הביא על כך קבלה, מה גם שפוצה על נזק זה על ידי אחותה רוזה במסגרת ההסדר המותנה עליו רוזה חתמה. לדברי ב"כ הנאשמת, הנזק שנגרם לנאשמת הוא גדול יותר - היא לא יוצאת לקורסים, הקידום שלה נעצר והיא נמצאת בסכנת פיטורין. 6. הנאשמת בדבריה האחרונים ציינה כי חבריה נרצחו בחברון לפני כחודש, היא מצויה בחופשת לידה, היא בפוסט טראומה בעקבות אירועי המלחמה. לדבריה, באירוע היא לא התנהלה כשוטרת, אלא כאזרחית, היא הותקפה "על כלום". היא אמנם לא הופנתה לפסיכולוג ולפסיכיאטר, אך גם היא יכולה ללכת למפקדיה ולקבל טיפול נפשי, אבל לא עושה זאת.

7. בעלה של הנאשמת אף הוא ביקש לומר דברים. לדבריו, הנאשמת לא עשתה כלום ונעשה לה עוול. דין

מתחם העונש ההולם

8. הערכים המוגנים שנפגעו בעבירות שביצעה הנאשמת הם זכותו של אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל שלמות גופו ורכושו, כמו גם שמירה על אמון הציבור בגורמי אכיפת החוק ובפרט במשטרת ישראל. על החשיבות במיגור תופעת האלימות ראו דברי כב' הש' גובראן בע"פ 7878/09 מדינת ישראל נ' פלוני: "האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. 'חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים'... שישקפו ערכים של גמול והרתעה". 9. מידת הפגיעה בערכים המוגנים אינה ברף הגבוה.

10. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, נתתי דעתי לכך שהתקיפה בוצעה ללא תכנון מוקדם, על רקע תחושתה של הנאשמת כי המתלון כמעט ופגע בה עם רכבו עת הלכה על הכביש. לא היה שימוש בנשק חם או קר. נתתי דעתי לכך שהנאשמת תקפה את המתלון ביחד עם אחותה. נתתי דעתי לחלוקה של הנאשמת באירוע, אך גם לחלוקה של רוזה ואף לחלקו של המתלון. כפי שציינתי בהכרעת הדין, האחות רוזה היא שניגשה לרכבו של המתלון וירקה עליו מבעד לחלון הפתוח ברכב, ולמעשה בכך החל האירוע אשר הלך והסלים. במהלך האירוע התפתחה תגרה אשר המתלון אף הוא נטל בה חלק, אם כי כפי שציינתי, התרשמתי כי הוא ניסה לנתק מגע, בעוד הנאשמת ואחותה חתרו למגע.

לקחתי בחשבון כי העבירות לא בוצעו על ידי הנאשמת במסגרת עבודתה כשוטרת, או במהלך משמרת, אלא מחוץ לשעות העבודה, כשהיא אינה על מדים. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שהנאשמת היא זו שהזכירה במהלך האירוע את היותה שוטרת, הן בפני המתלון, הן בפני מוקד 100 והן בפני השוטרים שהגיעו לזירה. נתתי דעתי לכך שהמתלון לא נחבל כתוצאה מהאירוע. מהתעודות הרפואיות שהוגשו עולה כי הנאשמת ואחותה נחבלו קלות. נתתי דעתי לנזק הרכוש שנגרם כתוצאה מהאירוע. על אף שהמתלון הלך על נזק לרכב, לטלפון ולג'קט שלבש, בכתב האישום צוין רק נזק לרכב (למראת הרכב).

נתתי דעתי לדברי המתלון אודות הנזק הנפשי שנגרם לו. לפי דבריו, הוא איבד את שמחת חייו, החל להסתגר, איבד את מעמדו המשפחתי, ירד קרנו במקום עבודתו, ואף נמנעו ממנו אפשרויות קידום. לדבריו, הוא סובל מפוסט טראומה, הגם שאינו מאובחן, איבד את בטחונו האישי (המתלון לא הציג אסמכתאות לנזקים שנגרמו לו).
11. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים הנעים ממאסרים מותנים ועד עונשי מאסר בני מספר חודשים לצד ענישה נלווית. ראו למשל:

· רע"פ 3444/23 אסתר שדה נ' מדינת ישראל (9.5.23): המבקשת זוכתה מביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, והורשעה בביצוע עבירה של תקיפת סתם. המבקשת תקפה את המתלוננת בכך שסטרה לה והכתה בידיה (לאחר שזו נגעה קודם בכתפה ולקחה מידה כרטיס נסיעה). המבקשת טענה להגנה עצמית ובתיק נשמעו ראיות. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע ממאסר על תנאי ועד 8 חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות. בית המשפט התחשב בגילה של המבקשת, מצבה הבריאות הנפשית והכלכלי, ודן את המבקשת ל-4 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 1000 ₪ ופיצוי בסך 1500 ₪. ערעור נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור.

· רע"פ 4265/15 רפאל דדון נ' מדינת ישראל (22.6.15): המבקש הורשע על יסוד הודאתו בביצוע עבירות של תקיפה סתם ואיומים. המבקש שהה בפאב, התבקש לעזוב ותקף את בעל המקום בכך שאחז בצווארון חולצתו, דחף אותו ואיים עליו ("אני ארצח אותך, אני אשתה לך את הדם... אני אזין אותך"). בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 חודשי מאסר בעבודות שירות ועד 14 חודשי מאסר בפועל. בשל עברו הפלילי המכביד של המבקש ואי התאמתו לביצוע עבודות שירות, המבקש נדון ל-4 חודשי מאסר בפועל, 8 חודשי מאסר על תנאי ביחס לביצוע עבירת אלימות מסוג פשע, 5 חודשי מאסר על תנאי ביחס לעבירות אלימות מסוג עוון או איומים והתחייבות כספית בסך 8000 ₪ ביחס לכל עבירת אלימות ואיומים. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור. גם בקשת רשות ערעור נדחתה.

- ע"פ (ת"א) 8226-07-23 רפאל הובר נ' מדינת ישראל (6.5.24) - המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של היזק לרכוש במזיד בכך שחתך כבלים שמחוברים למצלמות אבטחה הצמודות לבניין בו התגורר. נקבע כי מתחם העונש ההולם הנע בין מאסר על תנאי לבין 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות. בית משפט קמא גזר על המערער חודשיים מאסר על תנאי ורכיבים נלווים. ערעור שהוגש על ידי המערער על ההרשעה והעונש נדחה על ידי בית המשפט המחוזי.
- ת"פ (ב"ש) 13450-02-23 מדינת ישראל נ' אימאן קיעאן (30.1.24): הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירות של תקיפה סתם ואיומים. הנאשם תקף מאבטח בסופר, בכך שדחף אותו והכה בפניו. מתחם העונש שנקבע נע בין ענישה צופה פני עתיד ועד 9 חודשי מאסר. הנאשם נדון ל-4 חודשי מאסר על תנאי, פיצוי בסך 2000 ₪ והתחייבות כספית בסך 2000 ₪.
- ת"פ (שלום ב"ש) 65254-08-21 מדינת ישראל נ' פיראס נאסר (6.6.24): הנאשם הורשע בהתאם להודאתו, בביצוע עבירה של תקיפה סתם. הנאשם, מורה בבית ספר, תקף את המתלון בכך שאחז בצווארו בחוזקה, אחז בידו בחוזקה, ודחף אותו לכיוון הכיתה. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצה בעבודות שירות. הנאשם, נעדר עבר פלילי, נדון ל-3 חודשי מאסר על תנאי, צו של"צ בהיקף של 160 שעות, התחייבות בסך 4000 ₪ ופיצוי בסך 1200 ₪.
- ת"פ (תל אביב) 39162-03-21 מדינת ישראל נ' שי לוי (30.9.24): הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של תקיפה סתם והיזק לרכוש במזיד. הנאשם שבר חלק מהתריסים בחלון דירתה של המתלוננת, ולאחר שהמתלוננת הבחינה בכך ורצה אחריו כדי לצלמו, צעק עליה, לקח מידה את הטלפון ומעך אותו, כך שהמסך נשבר, ותקף אותה בכך שאחז בידה בחוזקה וניער אותה. נקבע שהמתחם נע ממאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות. על הנאשם הוטלו מאסר מותנה בן חודשיים למשך 3 שנים, פיצוי בסך 1000 ₪ והתחייבות בסך 2,000 ₪.
- ת"פ (באר שבע) 36091-10-23 מדינת ישראל נ' אטלן (27.11.24): הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירת תקיפה סתם. הנאשם תקף את המתלון בכך שחסם דרכו, הפילו ארצה, רכן מעליו ואחז בצווארו. נקבע שמתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות. על הנאשם הוטלו 6 חודשי מאסר על תנאי, פיצוי בסך 3,000 ₪ והתחייבות בסך 5,000 ₪.
- ת"פ (באר שבע) 1390-03-20 מדינת ישראל נ' מרדכי קוטוב (14.12.22): הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של תקיפה סתם ואיומים. הנאשם התבקש ממאבטח בכניסה לבית חולים לעצור את רכבו סמוך למחסום האוטומטי, והמשיך בנסיעה. הנאשם שב למחסום אחוז באלה טלסקופית, קילל ודחף את המאבטח, וכשהגיעה מאבטחת נוספת והשניים השתלטו עליו, איים הנאשם על המאבטח, כי ירצח אותו בכוונה להפחידו. מתחם הענישה שנקבע נע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. הנאשם נדון ל-4 חודשי מאסר בפועל, 4 חודשי מאסר על תנאי ביחס לעבירות איומים, 6 חודשי מאסר על תנאי ביחס לעבירת אלימות וקנס בסך 2000 ₪.
12. לאחר שבחנתי את כל האמור לעיל אני קובעת כי מתחם העונש ההולם לעבירות בנסיבות תיק זה נע ממאסר מותנה ועד ל-6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית. ביטול ההרשעה
13. הכלל הוא כי מי שהוכחה אשמתו, יש להרשיעו בדין.
- בע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פסק בית המשפט העליון כי:
- "שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

עם זאת, קיימים מקרים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן בהם קיימת הצדקה להימנע מהרשעה (ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל), וזאת כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי.

בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. הנטל לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים, מוטל על הנאשם.

בפרשת כתב ציין כב' השופט ש' לזין את שיקולי השיקום, המנחים בדרך כלל את שרות המבחן להמליץ על עונשים ללא הרשעה, ואלה הם:

"א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; ה) הנסיבות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; ו) האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. שיקולים אלה, בלי שיהיו ממצים, מקובלים עליי, כאחד הגורמים שיש להביאם בחשבון בהחלטה בדבר תוצאות ההרשעה."

14. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים בעניינה של הנאשמת שבפני, הגעתי לכלל כי אין הצדקה לביטול הרשעתה.

15. אמנם הנאשמת נעדרת עבר פלילי, ואמנם התקיפה וההיזק לרכוש אינם ברף חומרה גבוה מבחינת הנזק שנגרם, עם זאת, לא ניתן להתעלם מנסיבות ביצוע העבירה, לרבות מהעובדה כי הנאשמת היא עצמה שוטרת, ובפועל, בעת ביצוע העבירות הציגה עצמה בפני המתלונן כשוטרת וכך גם בפני גורמי האכיפה המעורבים, ובכך אף פגעה באמון הציבור במשטרה.

16. זאת ועוד, וזה העיקר - הנאשמת בשום שלב לא לקחה אחריות על מעשיה, לא הביעה חרטה, ולא גילתה כל אמפתיה לסבלו של המתלונן. ההיפך הוא הנכון, הנאשמת (ובעלה) סבורים כי נעשה לה עוול.

17. באשר לחשיבות לקיחת האחריות, ראו ע"פ (חיפה) 54448-05-24 אלגבי נ' מח"ש (3.11.24): שם הוצע למערער, שהינו שוטר, הסדר מותנה בעבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין. כאשר הגיעו שוטרים עם צו חיפוש אל המערער וביקשו לבצע חיפוש, קרע המערער דף שאחז בידו ובו היו מצויינים פרטי רכב, והשליך את הקרעים לחצר שכנו. שם המערער הודה במסגרת הסדר במהלך שמיעת הראיות, והצדדים הסכימו שיופנה לשירות המבחן ושהמערער יוכל לבקש את ביטול ההרשעה. שירות המבחן המליץ על ביטול ההרשעה, אך בית משפט קמא הותיר ההרשעה על כנה. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור וקבע:

"בחנית מכלול נסיבות האירוע, ובכלל זאת היות המערער שוטר ותיק האמון על שמירת החוק ומודע למשמעות ותוצאות מעשיו, מקשה על הגעה למסקנה כי מכלול נתוני העניין צולחים את התנאי הראשון בהלכת כתב. נתנו דעתנו כי במקרים אחרים הסתיימו הליכים כנגד שוטרים - שהוחשדו בעבירת השיבוש - בהסדרים מותנים, אך מקובלת עלינו עמדת המשיבה כי תנאי בסיסי לכך הוא קבלת אחריות של ממש בשלב מוקדם של ההליך, מה שלא התקיים בענייננו..."

בעניינו של אלגבי כאמור, מדובר במי שכן נטל אחריות, הגם שלא בשלב מוקדם. בענייננו, הנאשמת לא נטלה אחריות כלל וכלל - לא בפתח ההליך, לא במהלך שמיעת הראיות, ואף לא בשלב הטעונים לעונש. לפיכך, התנאי הבסיסי של לקיחת האחריות, הנדרש לצורך ביטול הרשעה, לא מתקיים בעניינה. לעניין חשיבות נטילת האחריות עת שוקלים סיום ההליך ללא הרשעה ראו גם: ע"פ (ת"א) 34168-08-14 אורי טלי נ' מדינת ישראל (2.2.15):

"מקרי אלימות ובריונות על רקע שימוש בדרך הם תופעה נפוצה, חובה על בית המשפט לתרום את תרומתו במלחמה בביעור נגע זה ולשרש את התופעה.

....

המערער גם לא נטל אחריות לאורך כל הדרך. המערער ניהל את התיק ועמד על חפותו, זוהי כמובן זכותו ואיש אינו בא עמו חשבון על כך, אולם לענין סיום ההליך באי הרשעה יש משקל גם לנטילת אחריות בדיעבד".

18. ב"כ הנאשם הפנתה לע"פ (מרכז) 16887-04-22, כהן נ' מדינת ישראל (7.7.24). שם, עסקין במערערת אשר הורשעה בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש. המערערת הורשעה לאחר ניהול הוכחות ולא לקחה אחריות. אכן מדובר בפסק דין חריג שבו בית המשפט המחוזי מקבל את הערעור, מאמץ את המלצת שירות המבחן ומסיים הליכים ללא הרשעה ביחס למי שלא לקחה אחריות על מעשיה, עם זאת, ציין בית המשפט המחוזי את הדברים הבאים:

"בדין היום הסכימה ב"כ המשיבה לאמץ את המלצת שירות המבחן, זאת לאחר ששמעה את הערותינו. חשוב לציין, כי גזה"ד שניתן בשעתו על ידי בית משפט קמא הוא גז"ד שהיה נכון לשעתו ושיקף את האיזון הראוי בין חומרת מעשיה של המערערת לבין נסיבותיה האישיות, לרבות העובדה שהיא לא קיבלה אחריות על מעשיה. עם זאת, כאמור, בסופו של יום סברנו שיש מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן. ...בכל הנוגע למערערת עצמה, ... גם אם בתחילה לא קיבלה אחריות, הרי שחל שינוי בעמדתה בין היתר לנוכח הטיפול בו שולבה...לאחר ששקלנו ושיקללנו את כלל הפרמטרים, מצאנו כי בנסיבות המיוחדות של מקרה זה, ונוכח השינוי שחל במערערת, יש מקום לקבל את הערעור ולהורות על ביטול הרשעתה של המערערת..."

בעניינה של כהן שלעיל, מדובר במי ששולבה בטיפול חודשים ארוכים במהלך הדיון בבית המשפט המחוזי. בעניינו, הנאשמת לא זו בלבד שלא שולבה בהליך טיפולי, אלא שההגנה אף לא ביקשה תסקיר בעניינה על מנת לבחון הצורך הטיפולי, ככל וקיים.

19. עיינתי ביתר פסקי הדין אליהם הופנית על ידי ב"כ הנאשמת: ת"פ (פתח תקווה) מדינת ישראל נ' פלונית (6.10.24); ת"פ (פתח תקווה) 41439-10-22 מדינת ישראל נ' פלוני (11.7.24); ת"פ (רחובות) 39336-05-22 מדינת ישראל נ' פלוני (1.7.24); ת"פ (כפר סבא) 27789-06-22 מדינת ישראל נ' ת'רא פדילה (21.5.24), בהם בעבירות של איומים, תקיפה, תקיפת עובד ציבור ואלמ"ב, ההליכים הסתיימו ללא הרשעה. לא מצאתי כי ניתן לעשות היקש מפסקי הדין הנ"ל לענייננו, שכן, יש לפחות שוני אחד מהותי מאוד בינם לבין הפרשה שבפניי - בכל המקרים הללו הנאשמים בחרו להודות במיוחס להם, לקחת אחריות ולהביע צער על המעשים שנעשו. עיון בפסיקת בתי המשפט מלמד, כי גם במקרים חמורים יותר ובעבירות קשות יותר, לעתים מסתיימים ההליכים ללא הרשעה, אך מדובר במקרים חריגים וברובם המכריע מדובר במי שבחרו להודות במיוחס להם ולקחת אחריות.
20. באשר לנזק קונקרטי שעלול להיגרם לנאשמת כתוצאה מהרשעה: הנאשמת טענה כאמור, כי עלולה להיות מפורטת מהמשטרה בשל הרשעתה, אולם לא הוצגה תשתית ראייתית כדי לבסס את הטענה שהרשעתה תביא בהכרח לפיטוריה. הדבר מן הסתם נתון לשיקול דעת משטרת ישראל אשר מעסיקה אותה.
- בעניין זה, אין לי אלא להפנות לדברי בית המשפט העליון ברע"פ 8241/13 דניאל ברדה נ' מדינת ישראל (25.3.14): "המבקש טען, בעניין זה, כי ההימנעות הרשעתו הינה מוצדקת, לאור החשש כי עצם הרשעתו תסכן את המשך שירותו במשטרת ישראל. אין בידי לקבל טענה זו. סבורני, כי חומרת מעשיו של המבקש, עליה עמדתי בהרחבה לעיל, אינה מאפשרת לסיים את ההליך ללא הרשעה. תוצאה אחרת, תביא ליצירתו של דין שונה כלפי המשרתים במשטרת ישראל, ולתוצאה אבסורדית, לפיה דווקא העובדה כי המבקש נמנה על גורמי אכיפת החוק, תצדיק הקלה בעונשו, ואף הימנעות מהרשעה."
21. אף לא שוכנעתי כי תיגרם לנאשמת פגיעה קשה בדימוי העצמי אשר יש בה כדי להצדיק ביטול הרשעתה.
22. התנהגות הנאשמת אינה עולה בקנה אחד עם מעמדה ותפקידה בחברה, ומעשיה נוגדים את הערכים המוגנים, בין היתר את חשיבות שמירת אמון הציבור במשטרת ישראל, את הציפייה המובנת מאליה כי שוטרים, גם שלא במסגרת תפקידם, לא ינהגו באלימות כלפי אדם וישמשו דוגמא אישית.

23. לאור כל האמור, לא מצאתי כי בעניינה של הנאשמת קיימת הצדקה להורות על ביטול ההרשעה. לפיכך, הרשעת הנאשמת תישאר על כנה.
- גזירת עונשה של הנאשמת בתוך מתחם העונש ההולם
24. בבואי לגזור את עונשה של הנאשמת בתוך מתחם העונש ההולם לקחתי בחשבון את השיקולים הבאים:
- זקפתי לזכות הנאשמת את היותה נעדרת עבר פלילי.
 - זקפתי לזכות הנאשמת את היותה שוטרת מוערכת במשטרה, אשר תורמת רבות בביצוע עבודתה.
 - לקחתי בחשבון את נסיבותיה האישיות של הנאשמת כפי שפורטו בפני, את מצבה המשפחתי.
 - לקחתי בחשבון כי גם הנאשמת נחבלה כתוצאה מהאירוע, בשלב בו האירוע התפתח לתגרה.
 - לקחתי בחשבון את השפעת העונש על הנאשמת, לרבות את האפשרות שהרשעתה בדין עלולה לפגוע בדימויה העצמי ועלולה להביא לפטוריה.
 - לקחתי בחשבון את חלוף הזמן מביצוע העבירות (5 שנים), את העובדה שהנאשמת נחקרה רק כשנתיים לאחר האירוע וכתב האישום הוגש כמעט 3 שנים אחרי האירוע.
 - לקחתי בחשבון כי מאז האירוע לא נפתחו תיקים חדשים.
25. לאחר שלקחתי בחשבון כל אלה, מצאתי לנכון לגזור על הנאשמת ענישה ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, ענישה צופה פני עתיד לצד פיצוי למתלונן.
26. באשר לגובה הפיצוי:
- לקחתי בחשבון את עמדת המתלונן כפי שהוצגה בפני.
- כאמור, המתלונן העיד על נזקי רכוש שנגרמו לרכב, לטלפון ולג'קט, אלא שרק הנזק לרכב יוחס בכתב האישום (נזק למראה בלבד - ולא לפגוש הקדמי של הרכב כפי שטען המתלונן בשלב הראיות לעונש).
- על כן, במסגרת גזר הדין אקח בחשבון לצורך הפיצוי רק את הנזק המשוער למראה.
- (לא הוצגה חשבונית או קבלה המלמדת על עלות התיקון).
- המתלונן העיד כאמור על נזקים נוספים, נפשיים, רפואיים, רגשיים, תדמיתיים. גם ביחס לנזקים אלו כמעט ולא הוגשו אסמכתאות. הוצג אישור לפיו המתלונן נדרש לשמונה פגישות, בשנת 2024, למעלה מ-4 שנים לאחר האירוע, עם מטפלת זוגית ומשפחתית אליה הופנה דרך מכון תל"מ. המתלונן לא הציג חשבוניות בגין התשלום למטפלת, ועל פניו ניתן היה להבין מדבריו, כי מדובר בשירות שניתן לו ממקום עבודתו, והוא לא נדרש לשלם על כך מכספו. אף אין אינדיקציה לטיפול המשך עליהם יהיה עליו לשלם מכספו.

- הגם שהנזקים עליהם העיד המתלון, מצדיקים לשיטתו פיצוי משמעותי, לא מצאתי כי יהיה זה נכון לפסוק במסגרת הליך זה פיצוי משמעותי, מבלי להידרש בצורה מעמיקה לדברים.
- לפיכך, הפיצוי שייפסק יהיה סמלי.
- כידוע, "מטרת הפיצויים לפי סעיף 77 לחוק העונשין אינה מתן פיצוי מלא לנזקם של נפגעי עבירה, כי אם כאמור מתן סעד שהוא בגדר עזרה ראשונה. פסיקת פיצוי לפי סעיף זה לא נועדה למצות את הנזק הכולל שנגרם לנפגע עבירה, לו עומדת הזכות להגיש תביעה אזרחית בגין מלוא נזקיו" (ע"פ 764/21 מדינת ישראל נ' אבו לבן ואח' (21.4.2021), פסקה 23).
27. אני ערה לטענת ההגנה כי המתלון כבר פוצה על הנזק שנגרם לו במסגרת ההסדר המותנה שנחתם עם רוזה (עמ' 111 ש' 12-13), אלא שאין בפני כל אינדיקציה שאותו התשלום בסך 1000 ₪ עליו הוסכם במסגרת ההסדר המותנה עם רוזה, יועד לתשלום פיצוי למתלון.
- על פי נוסח ההסדר המותנה, היה על רוזה לשלם "תשלום לאוצר המדינה או לגורם אחר בסך 1000 ₪" (נ/9). עונשה של הנאשמת
28. לאור האמור, מצאתי לנכון ולמידתי להטיל על הנאשמת את העונשים הבאים:
- א. הנאשמת תחתום על התחייבות כספית בסך 2,000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעה והכל תוך שנתיים מהיום.
- ב. מאסר על תנאי בן חודש למשך שנה לבל תעבור הנאשמת את העבירות בהן הורשעה.
- ג. פיצוי למתלון, קסאו פרדה, ע"ת 1, בסך 2,000 ₪.
- הפיצוי ישולם ב - 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.1.25.
- את הפיצוי ניתן לשלם כעבור 3 ימים מהיום באחת מהדרכים הבאות:
- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
 - מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון *****-***
 - במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת בשוברי תשלום).
- זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.
- ניתן היום, י"א כסלו תשפ"ה, 12 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.